

РЕШЕНИЕ

№ 1888

гр. София, 30.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-23 СЪСТАВ, в публично заседание на осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Божана Желязкова

при участието на секретаря Ива Ат. Иванова
като разгледа докладваното от Божана Желязкова Гражданско дело № 20231100106732 по описа за 2023 година

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.2в ЗОДОВ с искане за присъждане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 70 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 04.09.2019 г. до окончателното изплащане, настъпили в резултат от конфискацията на полуремарке марка „Терсан“ с рег. № ***** по НОХД № 545/2019 г. по описа на Софийски окръжен съд.

ИЩЕЦЪТ- „О.Л.Т.В.Т.“ ЕООД, чрез адвокат Т. Х. от САК, твърди, че с определение от 04.09.2019г., постановено по НОХД № 545 / 2019г. по описа на наказателно отделение, 3-ти състав, Софийски окръжен съд е одобрено споразумение, с което съдът е признал обвиняемия Б.Б./ В.В./, турски гражданин, за виновен в извършването на престъпление по чл.242, ал.4, вр. ал.2 от НК. Поддържа, че ведно с наложеното наказание на основание чл.242, ал.8 НК съдът е постановил и отнемане в полза на държавата на полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № *****, собственост на ищцовото дружество, което не е съпричастно към извършване на престъплението и не е участвало в процеса. Сочи, че с така постановеното отнемане на собственото му полуремарке, Софийски окръжен съд е постановил окончателен съдебен акт, с който е нарушил чл.1 от Протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека, като се е произнесъл в противоречие с приетото в Решение от 13.10.2015г по дело *Unsped Paket Servisi saN. Ve Tic A.S. срещу България, Макроинтелект срещу България и др.*, както и чл.2, параграф I, съображение 3 и чл.4 от Рамково решение 2005/212- и двете касаещи конфискацията и правата на трети добросъвестни лица, собственици на вещта, неучастващи в наказателното производство и чл.17 и чл. 47 ХОПЕС. Поддържа, че съобразно изложеното Европейският съд за защита на човешките права и основни свободи в Страсбург и Съдът на Европейския съюз-Люксембург ясно и категорично са посочили, че чл. 242 ал.8 от НК, която е действаща към момента на

постановяване на процесното определение, е норма, която противоречи на принципите и нормите на правото на ЕС. В тази връзка излага и че с Решение № 12 от 30.09.2021г., постановено по к.д № 10/2021г. /ДВ бр.84 от 2021г./ Конституционният съд на Република България също е признал това противоречие и е обявил разпоредбата за противоконституционна в частта: „и когато не е собственост на дееца“. Намира, че при колебания на съда как следва да процедира в конкретния случай, същият е следвало да отправи преюдициално запитване и сочи, че непредприемането на това действия само по себе си съставлява нарушаване на европейското право по смисъла на чл.2в ЗОДОВ. Намира, че в своята правораздавателна дейност съдебният състав при Софийски окръжен съд не е съобразил сочените горе разпоредби от Европейското право и решенията на СЕС и ЕСПЧ, като така е нарушил задължението си да зачита същите като задължителни за Република България като членка на Европейския съюз и страна по Конвенцията. С оглед изложеното моли съда да осъди ответника на основание чл.2в ЗОДОВ да му заплати обезщетение в размер на 70 000 лв., ведно със законната лихва, считано от деня на увреждането – 04.09.2019 г. до окончателното изплащане. Претендира разноски за производството.

ОТВЕТНИКЪТ- СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, чрез процесуален представител Е. Д. оспорва исквете по основание и размер. Не оспорва, че по силата на сключено споразумение по НОХД № 545/2016 г., одобрено с определение от 04.09.2019 г., Б.Б. е признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 242, ал.4 вр. ал.2 НК и чл. 55 НК, като на основание чл. 242, ал.8 НК с него е отнето в полза на държавата полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № *****, собственост на ищцовото дружество, което е било работодател на дееца. Поддържа, че отнемането на превозното средство, което е послужило за осъществяване на контрабандата е предвидено в закона и е наложено правомерно, като за собственика възниква възможност да търси обезщетение от виновното лице. Навежда, че обявяването на нормата за противоконституционна от Конституционния съд има действие за напред, предвид което към момента на постановяване на съдебния акт същата е била част от действащото право и съдът е бил длъжен да я приложи, предвид което не може да носи отговорност за причинените имуществени загуби. В тази връзка посочва, че съдът при постановяване на акта е действал в съзвучие с националната и международната практика в това число е съобразил решенията по делата B.K .M. LojistikTasimacilikTicaret Limited, Sirketi v . Slovenia (пар. 39, 43). Излага подробно становище в подкрепа на твърденията си. Оспорва настъпването на твърдените имуществени вреди, в частност намира, че не е налице пряка причинно-следствена връзка между тях и поведението на съда. Намира, че тези вреди са в пряка връзка със специфичния предмет на дейност на дружеството и неговата екстериториалност, както и с факта, че не е осъществило достатъчен контрол над подбора на работниците и служителите си. Оспорва да е налице правонарушение от страна на съда по отношение на неповдигането на преюдициално запитване като сочи, че, въпреки че процесният акт е необжалваем, съдът не е следвало да предприема такива действия, тъй като към процесния момент спорният въпрос вече е бил предмет на разглеждане от СЕС и е била налице практика по него. Оспорва размера на претендираното обезщетение, както и претенцията за присъждане на законна лихва. Претендира разноски за производството.

Съдът, след като обсъди направените доводи и прецени доказателствата по делото в съответствие с изискванията на разпоредбата на чл.235 от ГПК, намира от фактическа страна следното.

С представените по делото, неоспорени и приети писмени доказателства- по делото заверен препис от споразумение по НОХД № 545/2016 г. по описа на Софийски окръжен съд, одобрено с определение от 04.09.2019 г., се установява твърдението в ИМ, което е прието и като безспорно от страните, че с определение от 04.09.2019г., постановено по НОХД № 545 / 2019г. по описа на наказателно отделение, 3-ти състав Софийски окръжен съд е одобрено споразумение, с което съдът е признал обвиняемия Б.Б./ В.В./, турски гражданин, за виновен в извършването на престъпление по чл.242, ал.4, вр. ал.2 от НК и е наложено наказание, като на основание чл. 242, ал.8 НК съдът е постановил и отнемане в полза на държавата на полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № *****, собственост на ищцовото дружество.

Не се оспорва, а това се установява по делото, че отнетото в полза на държавата на полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № *****, е собственост на ищцовото дружество.

За установяване на имуществените вреди е допусната АТЕ, според заключението на което, неоспорено от страните, ценено от съда изцяло като компетентно и обосновано, се установява, че действителната (средната пазарна) стойност на процесното полуремарке „Тирсан“, модел MD, рег. № *****, рама № NNTDAF30300044034, определена към дата 04.09.2019 година е 23 970 ле. (двадесет и три хиляди деветстотин и седемдесет ЛЕ.).

Доказателства за други факти от значение по делото не са събирани.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира следното.

Искът с правно основание чл.2в ЗОДОВ е основателен.

За да бъде ангажирана отговорността на държавата по чл. 2в ЗОДОВ е необходимо наличието на следните предпоставки: 1) нарушение на норма от правото на ЕС, която предоставя права на частноправни субекти, 2) нарушението следва да е достатъчно съществено и 3) да е налице причинноследствена връзка между него и причинените вреди.

Квалификацията "достатъчно съществено" предполага явно и значително неспазване от държава членка на границите, които са предоставени в нейното право на преценка.

Факторите, които следва да се вземат предвид са: степента на яснота и прецизност на нарушената правна норма; обхватът и свободата на преценка, която нарушената норма предоставя на националните органи; извинимият или неизвиним характер на нарушение или причинени увреждане и дали вредата е причинена умишлено или не.

По въпроса относно отнемане в полза на държавата на вещи, в това число превозни средства, собственост на лица, които нямат отношение към престъпленията, предмет на разглеждане от наказателния съд, има постановени решение на Конституционния съд и решения на СЕС по преюдициални запитвания:

Така с Решение от 14 януари 2021 г. по дело № C-393/2019 СЕС по отправено

преюдициално запитване от Апелативен съд-Пловдив за тълкуването на член 17, параграф 1 и член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз и във връзка с Рамково решение 2005/212/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 година относно конфискация на облаги, средства и имущество от престъпления и Директива 2014/42/ЕС, се приема, че "съгласно член 52, параграф 1 от Хартата могат да бъдат налагани ограничения на упражняването на признатите от нея права и свободи, при условие че тези ограничения действително отговарят на преследваните от Съюза цели от общ интерес и че не представляват по отношение на преследваната цел непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни самата същност на така гарантираното право. ... Предвид значителното засягане на правата на лицата, до което води конфискацията на имущество, а именно окончателно отнемане на правото на собственост върху него, следва да се отбележи, че що се отнася до добросъвестното трето лице, което не е знаело и не е могло да знае, че имуществото му е използвано за извършване на престъпление, подобна конфискация представлява, по отношение на преследваната цел, непропорционална и нетърпима намеса, която засяга самата същност на неговото право на собственост. ... При тези условия следва да се приеме, че в рамките на член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212 конфискацията не може да обхване имуществото на добросъвестните трети лица. С оглед на гореизложените съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212 във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която позволява конфискация на средство, използвано за извършване на престъпление квалифицирана контрабанда, когато това средство принадлежи на трето добросъвестно лице." (§5258 от решението).

С решение № 12 от 30 септември 2021 г. по конституционно дело № 10 от 2021 г. (Обн. ДВ. бр. 84 от 8 октомври 2021 г.) са обявени за противоконституционни разпоредбите на чл. 234г, ал. 3 в частта "независимо чия собственост е", на чл. 242, ал. 8 в частта "и когато не е собственост на дееца", на чл. 280, ал. 4 в частта "или му е предоставено доброволно" и на чл. 281, ал. 3 в частта "или му е предоставено доброволно" от Наказателния кодекс (обн., ДВ, бр. 26 от 2.04.1968 г.; посл. изм., бр. 9 от 2.02.2021 г.). В цитираното решение се приема, че прогласеният в Конституцията принцип на неприкосновеност на частната собственост не изключва правната възможност за нейното ограничаване, при което абсолютна забрана за такива ограничения няма, като Основният закон допуска при определени условия принудително отчуждаване на собственост - "ограничението на правото на собственост следва да е съразмерно на преследваната цел, но не и да надхвърля необходимото за нейното постигане (Решение № 14 от 15 октомври 2020 г. по к.д. № 2/2020 г.; Решение № 10 от 23 юли 2020 г. по к.д. № 7/2020 г.). От принципа на пропорционалност произтича изискване намесата в правата на частния собственик да постига справедлив баланс между нуждите на общия интерес и защитата на основните права на гражданите.". КС приема още, че принудителното безвъзмездно отчуждаване в полза на държавата на вещи, представляващи частна собственост, е допустимо в някои случаи, но не и в други. Конфискацията като част от наказателноправната санкционна система е насочена към имущество на лица, осъдени за престъпление и явява се справедлива и съразмерна реакция

на обществото срещу определено противоправно поведение на лице, извършило престъпление. Други хипотези на отнемане на вещи в полза на държавата, предвидени в чл. 53, ал. 1, букви "а" и "б." от Наказателния кодекс, по силата на които независимо от наказателната отговорност се отнемат вещи, собственост на виновния, които са били предназначени или са послужили за извършване на умишлено престъпление, както и вещите, предмет на умишлено престъпление. В, ал. 2 на чл. 53 от НК е предвидена възможност отнемането да е насочено към вещи, които не са собственост на дееца, но това се отнася само за вещи, предмет или средство на престъплението, притежаването на които е забранено. С посочените разпоредби КС приема, че е съхранен балансът между неприкосновеността на частната собственост и оправданата намеса на държавата в защита на обществен интерес. От друга страна приема, че с разпоредбите, предмет на разглеждане - чл. 234г, ал. 3, чл. 242, ал. 8, чл. 280, ал. 4 и чл. 281, ал. 3 от НК, се санкционира изцяло непропорционално и несъразмерно лице, чието поведение не е престъпно. КС се позовава и на виждането, възприето от Съда на Европейския съюз (СЕС) в Решение от 14 януари 2021 г. по дело № С-393/2019 (цитирано по-горе). Съгласно мотивите на КС оспорените разпоредби от НК създават предпоставки за лишаване от собственост върху вещи със значителна стойност по отношение на лица, които с поведението си не са предизвикали вредните последици от престъпленията, поради което пряко нарушават конституционно защитеното право на частна собственост по смисъла на чл. 17, ал. 1 и 3 от Конституцията и са в противоречие с принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1 от Основния закон.

С решение № 1 от 24 януари 2023 г. по конституционно дело № 17/2022 г. (обн. ДВ, бр. 10 от 31.01.2023 г.) е обявена за противоконституционна разпоредбата на чл. 240а, ал. 7 от Наказателния кодекс (обн. ДВ, бр. 26 от 02.04.1968 г., посл. изм. доп. бр. 53 от 08.07.2022 г.) в частта "и когато не е собственост на дееца". В мотивите на решението са налице препратки към решение № 12 от 30 септември 2021 г. по к.д. № 10 от 2021 г., като се сочи, че след като отнемането на принадлежащо на трето лице превозно или преносно средство, което е послужило за средство на престъплението в хипотезите на чл. 234г, ал. 3, чл. 242, ал. 8 и чл. 281, ал. 3 НК, противоречи на Конституцията, на още по-силно основание отнемането на превозно или преносно средство, което не е абсолютно необходимо за реализация на първичното посегателство върху предмета на престъплението и не принадлежи на лице, участвало в престъплението, следва да се обяви за противоконституционно. "Не е отчетен и справедливият баланс при нарушаване на позитивното задължение за предвиждане на достъп до съд за защита на правото на собственост и закрила срещу неправомерно упражняване на правомощието по отнемане на превозните или преносните средства. В хода на законодателния процес няма индикации за мотива, по силата на който съдът е лишен от правомощието да извърши преценка за всеки конкретен случай за спазване на принципа на пропорционалност при ограничаване на правото на собственост".

В процесната хипотеза съдът е приложил аналогична норма на обсъжданите по-горе, която

предвижда задължение за съда за деянието по чл. 242а НК (при пренасяне през държавната граница на стока с документи за транзитен пренос и разтоварване в нарушение на установения ред на стоката на територията на страната) да отнеме в полза на държавата стоката и превозното средство, послужило за пренасянето, независимо чия собственост са. По изложените в цитираните решения на СЕС и КС съображения, съдът приема, че предвидената мярка - задължителното отнемане на превозното средство, с което е извършено престъплението по чл. 242а НК, независимо чия собственост е, представлява непропорционална и нетърпима намеса, която би могла да накърни правото на мирното ползване на притежанията, без да гарантира, че всяка намеса в правото на притежание почива на законово основание и е пропорционална. Това е така именно по мотивите, изложени от СЕС в Решение от 14 януари 2021 г. по дело № С393/2019 СЕС - отнемането на правото на собственост представлява конфискацията на имущество и може да засегне имуществената сфера на трето добросъвестно лице, което не е знаело и не е могло да знае, че имуществото му е използвано за извършване на престъпление. Това води до извода, че член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212 във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата не допуска национална правна уредба, която позволява конфискация на средство, използвано за извършване на престъпление, когато това средство принадлежи на трето добросъвестно лице. В хипотезата на чл. 242а НК мярката отнемане на превозното средство е задължителна за налагане - не е поставена в преценка на съда при съобразяване дали имуществото принадлежи на трето лице и дали това трето лице е добросъвестно и засягането на патримониума му би нарушило изискването за справедлив баланс при намеса на държавата в правото на мирното ползване на притежанията. Поради това прилагането на нормата, в случай че имуществото, предмет на отнемане, не е собственост на дееца, представлява съществено нарушение на конкретни норми от правото на ЕС, изискващи пропорционалност на мярката и справедлив баланс между обществен интерес и интереса на собственика, когато се конфискуват или отнемат в полза на държавата обекти на правото на собственост.

В процесния случай се установява, че магистрати от Софийски окръжен съд СОС при разглеждане на НОХД № 545 / 2019г. са постановили определение от 04.09.2019г., с което са одобрили споразумение за признаване на обвиняемия Б.Б./ В.В./, турски гражданин, за виновен в извършването на престъпление по чл.242, ал.4, вр. ал.2 от НК и е наложено наказание, като на основание чл. 242, ал.8 НК, като съдът е постановил и отнемане в полза на държавата на полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № *****, собственост на ищцовото дружество-- трето добросъвестно лице, различно от лицето, привлечено към наказателна отговорност като подсъдим. Видно от одобреното споразумение по НОХД № 545 / 2019г, не е установена евентуална съпричастност на ищеца към престъпното деяние, а обратното - прието е, че подсъдимият е извършил престъплението с цел да извлече имотна облага за себе си. Въпреки това е постановено отнемане в полза на държавата на имущество, собственост на ищеца, който не е страна в наказателното производство, нито съпричастен към криминалната дейност на подсъдимия.

При осъществяване на правораздавателната си дейност българските съдилища са длъжни да прилагат правото на ЕС (принципът на непосредствена приложимост), както първичното, така и вторичното и практиката на СЕС като източник на задължителна съдебна практика, като правото на ЕС има примат над националното право. В рамките на своята компетентност всеки национален съд има задължението да приложи общностното право в неговата цялост и да защити правата, които то дава на частноправните субекти, като остави без приложение евентуалните разпоредби от вътрешното право, които му противоречат, без оглед на това дали те предхождат или следват общностната правна норма. Освен това всеки национален съд е длъжен да тълкува националните правни норми в съответствие с относимите норми от правото на ЕС. Изпълнението на тези изисквания не е поставено в преценката на националния съдия, а както бе посочено по-горе, представлява негово задължение.

Ето защо постановеното на основание чл. 242а НК отнемане в полза на държавата на превозни средства, послужили за осъществяване на престъпление от трето за наказателния процес добросъвестно лице, представлява нарушение на правото на ЕС, тъй като в нарушение на член 2, параграф 1 от Рамково решение 2005/212 във връзка с член 17, параграф 1 от Хартата, тъй като нарушава изискването за справедлив баланс при намеса на държавата в правото на мирното ползване на притежанията. Нарушението е достатъчно съществено по смисъла на чл. 2в, ал. 1 ЗОДОВ - държавният орган, в случая - ответникът СОС, при разглеждане на НОХД № 545 / 2019г. не е имал право на преценка дали да приложи правото на ЕС, а е бил длъжен да го стори и по-конкретно - да остави без приложение разпоредбите от вътрешното право, които му противоречат.

В резултат на влязлата в сила определение от 04.09.2019г., постановено по НОХД № 545 / 2019г. по описа на наказателно отделение, 3-ти състав Софийски окръжен съд е одобрено споразумение, от ищеца е отнето в полза на държавата собствената му движима вещ - полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № *****. С това ищецът е загубил окончателно собствеността върху вещта, с което е нарушен негативният му интерес и е засегнат патримониумът му. Засягането е имуществено и може да бъде остойностено - размерът му е себестойността на изгубеното благо, в случая - стойността на вещта (определена съгласно средна пазарна цена, на която може да бъде закупена същата по вид, количество и качество вещ).

Ищецът претендира освен обезщетение в размер на стойността на ответните вещи и обезщетение за противоправното му лишаване от възможността да ползва отнетите вещи. Относно тази претенция следва да се посочи следното:

Съдържанието на правото на собственост включва правомощията на собственика да владее, да ползва (да извлича плодове) и да се разпорежда с вещта. В този смисъл обезщетението за загубата на правото на собственост включва в себе си обезвреда на всички собственически правомощия, в това число да владее и ползва вещта си, т.е. поглъща същите. При един друг институт на извъндоговорната отговорност - чл. 59 ЗЗД, по който ред невладеещият собственик търси обезщетение за лишаване от ползването на имота си, съдебната практика

единодушно приема, че на собственика (титуляра на вещното право) се дължи обезщетение в размер на средния пазарен наем на вещта, като в този случай собственикът не дължи доказване дали е пропуснал доход от наем или е направил разход да наема друг имот за периода, в който е лишен от ползването на собствения си. За разлика от този институт, при деликтната отговорност увреденият има право на обезщетение за вреди, като имуществените вреди могат да бъдат два вида - претърпяна загуба и пропусната полза. Настъпването на тези вреди следва да бъде доказано, то не е презумптивно - на обезщетяване подлежат само реалните вреди, т.е. правото на обезщетение се поражда само за действително претърпените вреди, а не предполагаемите или хипотетични. В настоящия случай, макар с доклада да е разпределена на ищеца тежестта да докаже настъпването на вредите, по делото не са представени доказателства за периода след отнемане на процесното полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № ***** ищецът да е извършил разход за наемане на заместващо полуремарке (да е претърпял загуба в размер на платения наем), нито доказва да е имал сключени договори за възложен превоз или за наем на отнетото имущество, които доходи е пропуснал да реализира (пропусната полза). Ето защо съдът приема, че по делото не се доказва да е настъпила за ищеца вреда под формата на противоправното му лишаване от възможността да ползва отнетата вещ. На първо място, защото за периода на претенцията ищецът не е бил собственик на вещите - правото му е било отнето, а с това и включените в него собственически правомощия, в това число да ползва вещта, на следващо място - защото обезвредата за загуба на правото на собственост компенсира всички собственически правомощия, които могат да се упражняват, в този смисъл ги поглъща и не на последно място, тъй като на обезщетение подлежат само реалните (действително претърпените и доказани) вреди, а не предполагаемите или хипотетични, а по делото не са представени доказателства дали невъзможността за ползване на отнетата вещ е довела до претърпяна загуба или до пропусната полза (всяко собственическо правомощие е възможност за собственика, а не негово задължение - той не е длъжен да владее или извлича граждански плодове от вещта си и не би могло да се приеме, че презумптивно такова обезщетение му се дължи).

По изложените съображения съдът приема, че на ищеца следва да се присъди обезщетение в размер на стойността на отнетото имущество към момента, в който ищецът е загубил правото си на собственост върху него - 04.09.2019г. Установява се от авто-техническата експертиза, че действителната (средната пазарна) стойност на процесното полуремарке „Тирсан“, модел MD, рег. № *****, рама № NNTDAF30300044034, определена към дата 04.09.2019 година е 23 970 лЕ. (двадесет и три хиляди деветстотин и седемдесет лЕ.). Обезщетението следва да задоволи негативния кредиторски интерес да възстанови патримониума на пострадалия в състоянието преди увреждането, като го обезвреди, доставяйки му стойността, необходима за набавяне на заместващо имущество.

По изложените съображения съдът приема, че в полза на ищеца е възникнало вземане за сумата от 23 970 лЕ., представляваща стойността на отнетото полуремарке към момента на увреждането, а именно - момента, в който ищецът е загубил собствеността върху него, с

влизане в сила на определението за одобряване на споразумение наказателния съд.

Ответникът е материално легитимиран да отговаря за тези вреди в качеството си на орган, от чиито актове и бездействия са причинени процесните вреди.

Искът за обезщетение за имуществени вреди в размер на стойността на ответната вещ е основателен за сумата от 23 070лв. Изцяло неоснователен е искът за обезщетение за имуществени вреди от противоправното лишаване от ползване на процесното полуремарке периода от 04.09.2019г. до датата на завеждане на исковата молба.

При този извод за съществуването на главното задължение основателна е и претенцията за обезщетение за забавено изпълнение- от 04.09.2019г. – на тази дата с влязло в сила определение, постановено по НОХД № 545 / 2019г. по описа на наказателно отделение, 3-ти състав Софийски окръжен съд е одобрено споразумение, с което съдът е признал обвиняемия Б.Б./ В.В./, турски гражданин, за виновен в извършването на престъпление по чл.242, ал.4, вр. ал.2 от НК и е наложено наказание, като на основание чл. 242, ал.8 НК съдът е постановил и отнемане в полза на държавата на полуремарке Марка „Тирсан“ с рег. № *****, собственост на ищцовото дружество. Длъжникът е в забава по правилото на чл.84, ал.3 от ЗЗД и дължи обезщетение в размер законната лихва – чл.86,ал.1 от ЗЗД.

По разноските:

На ищеца следва да се присъдят направените разноски за държавна такса, адвокатско възнаграждение и експертиза, съразмерно с уважената част от иска. Ненователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, същото е съобразно размерите, предвидени в редакцията на Наредба № 1/2004г., действала към момента на възникване на материалното правоотношение. С отлед уважената част от иска на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер **на 865.13лв.** от направени 2625лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, гр. София, бул. Витоша № 2, представляван от председателя П.Д.П., чрез процесуален представител Е. Д., **да заплати на „О.Л.Т.В.Т.“** ЕООД със седалище и адрес на управление Република Турция, гр. Истанбул, р-н Есенюрт, кв. Б. ***** резид № *****, представлявано и управлявано от Н.Й., чрез адвокат Т. Х. от САК, по иск с правно основание чл.2в от Закона за отговорността на държавата и

общините за вреди сумата **23 970 лЕ. (двадесет и три хиляди деветстотин и седемдесет лЕ.)**, представляваща обезщетение за причинените му **имуществени вреди**, заедно със законната лихва върху тази сума от 04.09.2019г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 23 970 лЕ. до пълния предявен размер 70 000лв.

ОСЪЖДА СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, гр. София, бул. Витоша № 2, представляван от председателя П.Д.П., чрез процесуален представител Е. Д., **да заплати на „О.Л.Т.В.Т.“** ЕООД със седалище и адрес на управление Република Турция, гр. Истанбул, р-н Есенюрт, кв. Б. ***** резид № *****, представлявано и управлявано от Н.Й., чрез адвокат Т. Х. от САК , направените по делото разноски в размера **на 865.13лв**

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред СГС двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____